

El fill del golf de Roses

ENRIC CASASSES

Enllà del tros de mar unes muntanyes
són la meva àvia
i aquest vent fort i dur que plega els arbres
l'avi. Això ja ho sé.
I el teu mirar sever que em buida amb els ulls
mossegant-me amb el teu temple inacabat i tot i el teu assot,
sí, tu què ets,
la mare algú davant d'algú que no,
l'últim hivern o un àngel.

Tu m'has cremat els llibres
i has esbandit els núvols,
no m'has deixat res més que records
i aquest cel net i buit
i jo no recordo si no el xiscles
aquests meus bells cosins ocells
en la rapinya
em ratllen el cel amb les ungles
agudes de la gana
i obren les ales i
ratllen el cel i l'aigua.
Et dic que això amor meu
això és amor
i jo soc fred i corgelat i alguna roca
de vora mar perquè reposin
i no reposen t'ho pot
semblar però ja saps que estan
sempre a l'aguait.

CASASSES, Enric (1997): *D'equivocar-se així*. Barcelona: Edicions 62.